

Régi álmunk elégiája

Faddy Ferenc

*Félek, gyenge lesz hitem,
magányom tünődő perceit
neveddel vonni párhuzamba,
és fáradt lesz homlokomon
az ábránd,
hogy új tavaszt álmodjak
veled estelente!*

*Nagyon félek! — Mert amíg a hold
a kerti útra lépve
lázás-kettőnkre lett minden
alkonyon, és a találkozások
atomnyi gondja is duzzadt vénájú
örömré lett, és mikor még
ébredésünk pamlagán friss hajtású
volt az emlék, bután erős
volt hitünk, és pehely-könnyű
volt egymás szeméről
verset mondani...*

*De az évek, mosónő-szorgalommal
dolgoztak álmaink gyolcsán;
Fakult alakoddal már csak
néha érsz el hozzám
a kerti úton (koldusként
bolyongsz bennem, mióta árnyra
lett bennem a búcsúd!),
és hogy messzi üzeneted
ma felkereste régi álmunk, — félek,
ma már gyenge lesz hitem magányom
tünődő perceit neveddel vonni
párhuzamba, és fáradt lesz homlokomon
az ábránd, hogy új tavaszt
álmodjak veled estelente!*